chipului bărbătesc şi femeiesc, constatând că această deosebire nu priveşte o singură regiune a fiinţei, ci merge la rădăcinile ei. Am aflat apoi esenţa „bărbătescului" în firea lucrătoare şi a femeiescului în firea pătimitoare. Lipsa genului neutru în româneşte ne-a confirmat impresia că ideea de existenţă nu s-a constituit aci pe tipul lucrului, ci pe al fiinţei; iar existenţa ambigenului ne-a descoperit, în locul existenţei de primul tip, o anumită slăbiciune a „bărbătescului" faţă de starea de mulţime.

Cercetând elementele necesare caracterizării insului, am înlăturat mai întâi „firea", găsind în ea o determinare prea generală a limitelor de variaţie a însuşirilor acestui ins, din care poate fi scos uneori de împrejurări şi care nu poate fi opusă lucrării Dumnezeirii. Am reţinut totuşi firea, ca instrument logic de clasare a fiinţelor, înlăturând-o însă ca rădăcină a faptului de a fi; situaţie care ne-a îngăduit să explicăm lipsa unui şir întreg de controverse apusene în această mentalitate.

Am aflat, apoi, putinţa de determinare deplină a individualităţii fiinţei, pe plan logic, prin „chip", prin „rost" şi prin „soartă", definind succesiv pe cel dintâi drept cheie a însuşirilor insului, pe al doilea, ca integrală a